

ПРВИ ДЕО

ПОГЛАВЉЕ 1

Ране године

Прво место којег се сећам јесте велика, пријатна ливада. На тој земљи било је бистро језерце. Сеновито дрвеће надвијало се над водом. Са наше леве стране простирано се преорано поље, а кућа нашег господара са десне. То је било заиста прелепо место.

Када сам био мали, остајао сам са мајком. А када сам одрастао, она би преко дана радила и враћала се увече.

Трчао сам по ливади и играо се са шест ждребади, али они би се понекад ритнули и ујели ме.

„Слушај шта ти говорим“, рече моја мајка једнога дана. „Ово су ждребад за вучу. Не умеју лепо да се понашају. Ти си фино васпитан. Твоји родитељи и дедови су добре нарави. Мене никада ниси видео да се ритам или да гризем. Надам се да ћеш стасати у питомог и доброг коња. Немој никада радити лоше ствари. Ради свој посао и немој се жалити. Подигни копита високо када касаш. И немој никада да уједаш и да се риташ, чак ни у игри.“

Никад нисам заборавио мајчине речи. Она је била мудра кобила и наш господар ју је много волео. Звао ју је Мезимче, иако јој је име било Војвоткиња.

Када би наш господар дошао до капије, моја мајка би радосно зањиштала и отрчала до њега. Како је моја длака била црне боје, звао ме је

Црни. Мени би давао хлеб, а моја мајка би добила шаргарепу.

Пре него што сам напунио две године, догодило се нешто што никада нисам заборавио.

Пасли смо на ливади, када најстарије ждребе узвикну: „Ено ловачких паса!“

„Нашли су зеца“, рече моја мајка, која је стајала у близини. Убрзо су мушкарци на коњима пројурили поред нас најбрже што су могли. Одмакли су низбрдо у поље када пси застадоше и престаше са лавежом.

„Мора да су изгубили траг мириса“, рекао је други стари коњ, посматрајући псе како њушкају земљу у различитим правцима. „Можда ће им зец побећи“, додаде.

Недуго затим, пси су почели да завијају и да се враћају ка нама пуном брзином. Зец је пројурио поред нас, унезверен од страха. Пси су се расули по бедему, прескочили поток и почели да јуре по пољу. Мушкарци су их следили.

Зец, тачније – зечица, покушала је да се про-
гура кроз ограду, али није успела. Окренула се
према путу, али пси су завијали, и били су ис-
увише брзи. Затим смо зачули крик, и за њу је
све било свршено.

Био сам толико изненађен да нисам ни ви-
део шта се дешава поред потока. Два добра
коња лежала су оборена, један у потоку, а други
у трави. Један јахач је изашао из потока, док је
други лежао непомичан.

Касније смо сазнали да је Џорџ Гордон, син
јединац властелина Гордона, погинуо у незгоди.

Коњ је лежао у трави тешко повређен, док
смо ми посматрали. Један човек је отишао, да
би се вратио са пушком, и након гласног пра-
ска, све је постало мирно и тихо.

Црни коњ се више није померао. Моја мајка
је деловала узнемирено и тужно. Рекла је да је
тог коња дуго познавала и да је Роб Рој био до-
бар коњ. Од тог дана, моја мајка више никада
није посетила тај део поља.

Господар је бринуо о мени док нисам напунио четири године. Тада је властелин Гордон дошао да ме види. Погледао је моје очи, уста и ноге, а затим је посматрао како ходам, касам и галопирам. Моја длака је била црна, мекана и сјајна. Имао сам једну белу ногу, и лепу белу звезду на челу.

„Биће веома добар када се припитоми“, рече човек. Кротити коња значи научити га да има на себи седло и узде, као и да на леђима носи мушкарца, жену или дете. То је значило да треба да слушам наређења свог господара. Такође је требало да схватим да не смем да поскакујем од радости, нити да лежим док носим коњску опрему.

Требало је да научим много тога. Најтеже ми је било да се навикнем на жвале и на узде. Али, уз љубазне речи мог господара и кофу зоби, дозволио сам да ми их ставе, и носио сам их. Господар ме је одвео код ковача, који ми је направио гвоздене потковице. Није ме болело

док сам их носио, али чинило ми се да су ми копита веома крута и тешка.

Такође сам научио да носим ајам и наочњаке, па сам могао да гледам само пред себе. Чак ми је и на репу било непријатно. Мало седло са каишем спутавало ми је реп, који је је вирио из мале рупе. Никада нисам осећао већу жељу да се ритам! Али, наравно, нисам ударио љубазног господара. Временом сам се на све навикао.

Онда ме је господар послао на две недеље код суседа на фарму. На пашњаку сам у тишини пасео са овцама и кравама. Дуги бели воз је дошао у облацима дима. У почетку сам се плашио, али су у току дана прошли и многи други возови. Краве су настављале у тишини да једу, једва подижући главе. И убрзо сам и ја као и оне почео да игноришем возове.

Када сам научио да вучем кочије, коначно сам био припитомљен. Био сам спреман да одем код свог новог господара. Мајка ми је рекла да постоје разни људи – неки су добри,

али неки су и будалести. Надала се да ћу доћи у добре руке. Међутим, коњ никада не зна ко ће га купити, нити ко ће га јахати. То је ствар случаја. „Али ипак“, рекла је мајка, „мораш дати све од себе, где год да си, и мораш бити на добром гласу.“

ПОГЛАВЉЕ 2

Сам почетак

Почетком маја, човек ме је одвео у мој нови дом, код властелина Гордона. Штала у коју ме је одвео била је веома про- страна. Одвели су ме у први бокс, јер су остала три била сувише мала. У том боксу коње нису везали, због чега су га звали *слободним*. Човек ми је дао лепу зоб, потапшао ме, љубазно ми се обратио, а затим отишао.

Погледао сам у бокс поред мог, где је стајао мали, дебељушкасти сиви пони. „Здраво. Како се зовеш?“, упитао сам.

ЦрНИ ДЕПОТАН

Окренуо се колико му је конопац дозвољавао, и рекао: „Зовем се Мерилегз. Ти ћеш живети поред мене?“

„Да“, одговорио сам.

„Е па онда, надам се да си добре нарави. Не желим да живим поред некога ко уједа.“

Баш у том тренутку је висока кестењаста кобила, прелеп смеђи коњ, почела да говори са мном: „Значи, ти си ждребе због којег сам напустила дом!“

„Жао ми је“, рекао сам, „али ја немам ништа са тим. Човек ме је довео овде. Никада раније нисам учествовао у тучи, а не желим то ни сада.“

„Па“, рекла је, „видећемо.“

Нисам ништа одговорио.

После подне, кобила је изашла и Мерилегз ми је причао о њој.

„Цинџер има једну лошу навику – уједа. Једнога дана је ујела Џејмса за руку! Госпођица Флора и госпођица Џеси, које ме јашу и много